

POZMEŇUJÚCI A DOPLŇUJÚCI NÁVRH

k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov

(tlač 562)

1. V čl. I sa za bod 2 vkladá nový bod 3, ktorý znie:

„3. V § 72 odsek 1 znie:

“ (1) Rozhodnutím o väzbe sa rozumie rozhodnutie

a) o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby; za rozhodnutie o nevzatí do väzby sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby,

b) o prepustení z väzby a o zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného z väzby; za takúto žiadosť sa považuje aj žiadosť o nahradenie väzby,

c) o zmene dôvodov väzby obvineného,

d) o návrhu na predĺženie lehoty väzby obvineného,

e) o ponechaní obvineného vo väzbe, alebo predĺžení celkovej lehoty väzby v trestnom konaní,

f) o prepustení zatknutého obvineného na slobodu; za takéto rozhodnutie sa považuje aj rozhodnutie o ponechaní obvineného na slobode pri nahradení väzby,

g) orgánov činných v trestnom konaní, súdu a riaditeľa ústavu na výkon väzby o podmienkach výkonu väzby podľa osobitného predpisu.

Nasledujúce body sa primerane prečísľujú.

Odôvodnenie:

Väzba nie je trestom, nesmie mať sankčnú povahu a nesmie slúžiť na vynútenie priznania obvineného, a preto obmedzenia vo výkone väzby nesmú presahovať rámec potrebný pre dosiahnutie účelu väzby. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby možno obvineného počas výkonu väzby obmedzovať len vo výkone tých práv, ktoré sa vzhľadom na dôvod väzby nemôžu uplatniť a ich výkon by mohol viesť ku zmareniu väzby. Rozhodnutia OČTK, súdov a riaditeľa väznice, ktorými tieto orgány upravujú podmienky vo výkone väzby, sú rozhodnutia, ktorými dochádza ku najzávažnejším zásahom do základných práv a ľudských slobôd, preto tieto rozhodnutia musia spĺňať prísne kritéria na materiálnu kvalitu, teda musia

byť primerane odôvodnené a musia byť preskúmateľné súdom. Z uvedeného dôvodu musia mať tieto rozhodnutia formu rozhodnutia o väzbe podľa § 72 Tr. por. a musia byť preskúmateľné v tomto režime.

2. Za čl. I sa vkladajú nové čl. II a III, ktoré znejú:

„Čl. II

Zákon č. 564/2001 Z. z. o verejnom ochrancovi práv v znení zákona č. 411/2002 Z. z., zákona č. 551/2003 Z. z., zákona č. 215/2004 Z. z., zákona č. 523/2004 Z. z., zákona č. 618/2004 Z. z., zákona č. 122/2006 Z. z., zákona č. 400/2009 Z. z., zákona č. 220/2011 Z. z., zákona č. 392/2012 Z. z., zákona č. 462/2013 Z. z., zákona č. 362/2014 Z. z., zákona č. 176/2015 Z. z., zákona č. 338/2015 Z. z., zákona č. 125/2016 Z. z., zákona č. 340/2016 Z. z., zákona č. 55/2017 Z. z., zákona č. 334/2017 Z. z., zákona č. 318/2018 Z. z., nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. 90/2019 Z. z., zákona č. 221/2019 Z. z. a zákona č. 231/2019 Z. z. sa dopĺňa takto:

1. V § 3 sa odsek 1 dopĺňa písmenom d, ktoré znie:

„d) orgány činné v trestnom konaní, súdy a riaditeľa ústavu na výkon väzby, pokiaľ rozhodujú o podmienkach výkonu väzby a výkonu trestu odňatia slobody podľa osobitných predpisov^{2a)}.“

Poznámka pod čiarou k odkazu 2a znie:

„^{2a)} zákon č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov, zákon č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.“

Čl. III

Zákon č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení zákona č. 127/2008 Z. z., zákona č. 498/2008 Z. z., zákona č. 549/2011 Z. z., zákona č. 371/2013 Z. z., zákona č. 78/2015 Z. z., zákona č. 444/2015 Z. z., zákona č. 125/2016 Z. z. sa mení a dopĺňa takto:

1. V § 7 sa za odsek 3 vkladá nový odsek 4, ktorý znie:

„(4) Rozhodnutie o umiestnení obvineného v cele samostatne podľa odseku 3 je rozhodnutím o väzbe podľa osobitného predpisu^{6b)}.“

Doterajšie odseky 4 až 7 sa označujú ako odseky 5 až 8.

Poznámka pod čiarou k odkazu 6b znie:

„^{6b)} zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok.“

2. V § 8 odsek 1 znie:

„(1) Obvineného možno premiestniť do iného ústavu len na základe rozhodnutia prokurátora alebo súdu; ak je to potrebné na zaistenie bezpečnosti a poriadku alebo ochrany zdravia alebo života obvineného alebo inej osoby aj na základe rozhodnutia generálneho riaditeľa, o čom ústav upovedomí orgán činný v trestnom konaní alebo súd. O premiestnení obvineného ústav bezodkladne upovedomí obhajcu, a ak premiestnenie trvá dlhšie ako 48 hodín, aj rodinného príslušníka obvineného. Rozhodnutie o premiestnení obvineného je rozhodnutím o väzbe podľa osobitného predpisu^{6b}).“

3. § 9 sa dopĺňa odsekom 8, ktorý znie:

„ (8) Pri predvedení obvineného je nasadenie pút možné nariadiť iba ak hrozí nebezpečenstvo úteku alebo ohrozenia života alebo zdravia obvineného alebo príslušníkov väzenskej a justičnej stráže. Rozhodnutie o spôsobe predvedenia je rozhodnutím o väzbe podľa osobitného predpisu^{6b}).“

4. V § 12 ods. 2 sa za slová „elektrické osvetlenie“ vkladá čiarka a slová „elektrická zásuvka“.

5. V § 16a prvej vete sa slová „najmenej jednej hodiny“ nahrádzajú slovami „najmenej dvoch hodín“.

6. V § 17 odsek 1 znie:

„(1) Obvinený môže mať pri sebe v cele hodinky, fotografie, vlastné knihy, časopisy, študijné materiály, písomnosti týkajúce sa trestnej veci, v ktorej je v čase výkonu väzby stíhaný, ako aj písomnosti týkajúce sa iných právnych vecí obvineného, osobnú korešpondenciu, potreby na korešpondenciu, hygienické potreby, veci zakúpené v predajni zriadenej v ústave, v množstve, ktoré zodpovedá možnostiam ich uloženia v skrinke, elektrický holiaci strojček, ponorný varič alebo rýchlo varnú kanvicu, chladničku, televízny prijímač, elektronickú čítačku kníh, DVD prehrávač, MP3 prehrávač, tablet, elektronické cigarety a spĺňa podmienky podľa odseku 3, a ďalšie veci povolené riaditeľom ústavu.“

7. V § 19 ods. 1 prvej vete sa slová „ za kalendárny mesiac“ nahrádzajú slovami „ za týždeň“.

8. V § 19 odsek 2 znie:

„(2) Obvinený, ktorý je v kolúznej väzbe, môže prijať návštevu iba po predchádzajúcom rozhodnutí príslušného orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu. Rozhodnutie o prijatí návštevy je rozhodnutím o väzbe podľa osobitného predpisu^{6b}).““

9. V § 19 odsek 3 znie:

„(3) Návšteva sa vykoná v miestnosti ústavu na to určenej za prítomnosti príslušníka zboru; ak ide o návštevu obvineného v kolúznej väzbe, za prítomnosti orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ak si prítomnosť pri udelení súhlasu vyhradil. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch rozhodnúť o návšteve bez priameho kontaktu medzi obvineným a návštevou. Rozhodnutie o návšteve bez priameho kontaktu medzi obvineným a návštevou je rozhodnutím o väzbe podľa osobitného predpisu^{6b}).““

10. V § 19 ods. 4 sa slová „prechádzajúci súhlas“ nahrádzajú slovami „predchádzajúce rozhodnutie“ a na konci sa pripája táto veta: „Rozhodnutie o návšteve je rozhodnutím o väzbe podľa osobitného predpisu^{6b)}.“

11. V § 21 odsek 1 znie:

„(1) Obvinený má právo najmenej jedenkrát za týždeň telefonovať najmenej 40 minút v čase určenom v ústavnom poriadku prostredníctvom telefónneho zariadenia umiestneného v ústave najviac piatim osobám, ktorých meno, priezvisko, adresu a telefónne číslo uvedie vo svojej písomnej žiadosti. Ak je telefonické zariadenie umiestnené na cele, obvinený má právo telefonovať denne najmenej dve hodiny, s každou osobou zvlášť. Počas telefonovania môže riaditeľ ústavu nariadiť prítomnosť príslušníka zboru. Obvinený v kolúznei väzbe môže telefonovať iba po predchádzajúcom rozhodnutí príslušného orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu, ktorý si môže vyhradiť svoju prítomnosť pri telefonovaní. Obmedziť právo obvineného telefonovať s rodinnými príslušníkmi možno iba z obzvlášť závažných dôvodov. Rozhodnutie o telefonovaní je rozhodnutím o väzbe podľa osobitného predpisu^{6b)}.“

12. V § 21 odsek 2 znie:

„(2) Obvinený môže s obhajcom telefonovať denne. Predchádzajúce rozhodnutie príslušného orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu na telefonovanie obvineného s obhajcom sa nevyžaduje.“

13. V § 22 odsek 1 znie:

„(1) Obvinený má právo raz za mesiac prijať balík s vecami osobnej potreby obsahujúci fotografie, vlastné knihy, časopisy, študijné materiály, potreby na korešpondenciu a iné veci osobnej potreby povolené riaditeľom ústavu do hmotnosti piatich kilogramov. Balík možno obvinenému doručiť len prostredníctvom poštového podniku.^{11a)}“

14. V § 44 ods. 6 sa slová „ods. 2 a 7“ nahrádzajú slovami „ods. 2 a 8“.

15. V § 60 sa odsek 1 dopĺňa písmenom e), ktoré znie:

„e) verejný ochranca práv“.

Doterajší článok II sa primerane prečísluje.

Odôvodnenie:

V zmysle § 1 Trestného poriadku do základných práv a slobôd v prípadoch dovolených zákonom možno zasahovať len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie.

Podľa č. 16 ods. 2 Ústavy SR nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Podľa čl. 3 Dohovoru (v kontexte Európskeho dohovoru na zabránenie mučeniu a neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu) nikto nesmie byť mučený alebo podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

V zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby obvineného možno počas výkonu väzby obmedzovať len vo výkone tých práv, ktoré sa vzhľadom na dôvod väzby, zaistenie bezpečnosti osôb, nemôžu uplatniť alebo ich výkon by mohol viesť k zmareniu väzby.

Podľa § 10 zákona č. 221/2006 Z. z. zaobchádzanie s obvineným je súhrn aktivít, ktorých účelom je diferencovaným spôsobom zabezpečiť výkon práv a povinností podľa tohto zákona a súčasne zmierniť negatívne účinky izolácie obvineného od spoločnosti, a obmedzení, ktoré vyplývajú z výkonu väzby. Zaobchádzanie s obvineným sa organizuje a vykonáva s dôrazom na účel výkonu väzby.

Väzba nie je trestom, nesmie mať sankčnú povahu a nesmie slúžiť na vynútenie priznania obvineného, a preto obmedzenia vo výkone väzby nesmú presahovať rámec potrebný pre dosiahnutie účelu väzby. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby možno obvineného počas výkonu väzby obmedzovať len vo výkone tých práv, ktoré sa vzhľadom na dôvod väzby nemôžu uplatniť a ich výkon by mohol viesť ku zmareniu väzby. Rozhodnutia OČTK, súdov a riaditeľa väznice, ktorými tieto orgány upravujú podmienky vo výkone väzby, sú rozhodnutia, ktorými dochádza ku najzávažnejším zásahom do základných práv a ľudských slobôd, preto tieto rozhodnutia musia spĺňať prísne kritéria na materiálnu kvalitu, teda musia byť primerane odôvodnené a musia byť preskúmateľné súdom. Z uvedeného dôvodu musia mať tieto rozhodnutia formu rozhodnutia o väzbe podľa § 72 Tr. por. a musia byť preskúmateľné v tomto režime.

Vo výkone väzby musí byť rešpektovaná dôstojnosť obvineného. Obvinený nesmie byť predvedený pred OČTK alebo súd spôsobom, ktorý hrubo porušuje jeho právo na osobnú slobodu ďaleko nad rámec potrebný pre dosiahnutie účelu predvedenia a predstavuje neľudské, ponižujúce zaobchádzanie s absolútnou absenciou rešpektu dôstojnosti obvineného (spútaný putami alebo „medveďom“, kukla na hlave za účelom vyvolania dezorientácie, zvuková izolácia nasadením slúchadiel).

V zmysle § 1 Trestného poriadku do základných práv a slobôd v prípadoch dovolených zákonom možno zasahovať len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie.

Podľa č. 16 ods. 2 Ústavy nikoho nemožno mučiť ani podrobiť krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

Zákaz neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania s väznenými osobami (o to viac, pokiaľ sa jedná o osoby obvinené s benefitom ústavného práva na prezumpciu neviny a podozrivé z nenásilných trestných činov) je všeobecným medzinárodným štandardom, ktorý ctia všetky vyspelé demokratické právne štáty EÚ.

Ako to vyplýva zo správy pre vládu o návšteve SR, ktorú uskutočnil Európsky výbor na zabránenie mučeniu a neľudskému zaobchádzaniu alebo trestaniu (CPT) v dňoch 19. až 28. marca 2018, použitie pút môže byť odôvodnené iba vtedy, ak sa zadržaná osoba správa násilne, pričom putá by mali byť použité len na taký dlhý čas, aký je nevyhnutne potrebný.

Popri čl. 2 Dohovoru (právo na život) vníma Európsky súd pre ľudské práva čl. 3 Dohovoru (zákaz mučenia) ako jedno z najdôležitejších práv, ktoré zakotvuje jednu z najesenciálnejších hodnôt demokratických spoločností, pričom sa jedná o právo absolútne, z ktorého nie sú možné žiadne výnimky.

Aplikácia pút s reťazami na rukách a nohách sa využíva pri predvádzaní osôb podozrivých z násilných trestných činov, resp. u osôb v útekovvej väzbe, u ktorých existuje dôvodná obava z možného úteku. Účelom tohto spôsobu predvedenia je teda obava z potencionálneho ohrozenia života a zdravia predvádzajúcich príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže osobou, u ktorej možno vzhľadom na charakter násilnej trestnej činnosti, z ktorej je obvinená ako aj jej agresívneho správania dôvodne usudzovať, že sa takéhoto násilného konania počas predvádzania dopustí, alebo obava z úteku, založená väzobným dôvodom.

Ako judikuje ESĽP „nasadenie pút za normálnych okolností nenavodzuje nijaké problémy vo vzťahu k čl. 3 Dohovoru, pokiaľ je spojené so zákonnou väzbou („útekovou“) a neuskutočňuje sa použitím sily ani verejným vystavením, ktoré možno dôvodne pokladať za nevyhnutné. Z tohto zorného uhla treba posúdiť najmä možnosť úteku, ublíženia na zdraví alebo spôsobenia škody“ (prípady Gennadyi Naumenko proti Ukrajine, prípad D.G. proti Írsku).

Za ponižujúce zaobchádzanie považuje ESĽP také, ktoré je vedené s cieľom vyvolať pocit strachu, úzkosti a podriadenosti a ktoré je spôsobilé potupiť a ponížiť, prípadne zlomiť morálny odpor alebo pokoriť jednotlivca (primerane prípad Kudla proti Poľsku).

Štát, teda jeho jednotlivé inštitucionálne zložky, má v zmysle vnútroštátnej legislatívy ako aj z medzinárodných dohovor pozitívny záväzok zabezpečiť, aby spôsob metódy výkonu obmedzujúcich opatrení boli kompatibilné s rešpektom k ľudskej dôstojnosti a tieto opatrenia nepodrobovali jednotlivca úzkosti v intenzite prekračujúcej nevyhnutnú úroveň utrpenia obsiahnutú v samotnom obmedzení osobnej slobody. Orgány štátu sú z hľadiska princípu proporcionality povinné skúmať, či použitie konkrétneho obmedzujúceho prostriedku sleduje legitímny účel a či bolo vo vzťahu k tomuto primerané.

V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe ESĽP záver o ponížení postačuje, aby obeť bola ponížená vo svojich očiach, aj keď by to ostatní takto nevnímali, pričom rovnako neprekáža, pokiaľ ku poníženiu nedošlo na verejnosti, aj keď verejnosť zaobchádzania je faktom, ktorý zvyšuje jeho závažnosť (primerane prípad Keeran proti Spojenému kráľovstvu, 2001).

Pri nasadzovaní pút pri prevoze väzňov je nutné vziať do úvahy, či existuje dôkaz odôvodňujúci domnienku, žeby sa takéto osoby snažili utiecť, spôsobiť zranenia alebo škodu (primerane Raninen proti Fínsku, 1997).

CPT zastáva názor, že rutinné nasadzovanie pút v bezpečnom prostredí nemôže byť považované za opodstatnené.

SPRÁVA PRE VLÁDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY O NÁVŠTEVE SLOVENSKEJ REPUBLIKY, KTORÚ USKUTOČNIL EURÓPSKY VÝBOR NA ZABRÁNENIE MUČENIU A NEĽUDSKÉMU ČI PONIŽUJÚCEMU ZAObCHÁDZANIU ALEBO TRESTANIU (CPT) v dňoch 19. až 28. marca 2018 hovorí: Obvinení v štandardnom režime výkonu väzby boli po väčšinu dní zamknutí vo svojich celách približne 23 hodín denne, niekedy celé mesiace ba až roky. Podľa názoru CPT je takýto stav vecí neprijateľný. CPT odporúča, aby slovenské orgány prijali rozhodné opatrenia na zabezpečenie komplexného programu aktivít mimo cely pre všetkých väzňov v ústave v Banskej Bystrici, ako aj v ostatných slovenských ústavoch. Cieľom by malo byť zabezpečiť, aby všetci väzni (vrátane obvinených) mohli primeranú časť dňa (t.j. osem alebo viac hodín) stráviť mimo cely účasťou na cielených aktivitách rôznej povahy: práca, najlepšie s prvkami prípravy na

povolanie, vzdelávanie, šport, oddychové aktivity/vzájomné združovanie sa. Čím dlhšia je doba väznenia, tým pestrejší režim by sa mal väzňom ponúkať. CPT vo svojej správe uvádza, že „bezkontaktné“ návštevy by mali byť len výnimkou. Akékoľvek rozhodnutie o nariadení bezkontaktných návštev musí byť vždy riadne zdôvodnené a opodstatnené a musí sa zakladať na individuálnom posúdení potenciálneho rizika konkrétneho väzňa.

Za ponižujúce a neľudské zaobchádzanie s obvineným vo väzbe je nutné označiť aj neumožnenie telefonického kontaktu s rodinnými príslušníkmi bez toho, aby pre takýto postup existovali obzvlášť závažné dôvody. Väzba nesmie mať sankčnú povahu, a preto obmedzenia vo výkone väzby nesmú presahovať rámec potrebný pre dosiahnutie jej účelu. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby možno obvineného počas výkonu väzby obmedzovať len vo výkone tých práv, ktoré sa vzhľadom na dôvod väzby nemôžu uplatniť a ich výkon by mohol viesť ku zmareniu účelu väzby.

Je nepochybné, že právo väzobne stíhaného obvineného telefonicky z väzby kontaktovať svoju rodinných príslušníkov (manžel, deti, rodičia) bez obmedzení možno uplatniť a takýto kontakt je (navyše pokiaľ sa telefonické zariadenie nachádza na cele obvineného, čo je v súčasnosti čoraz častejšie) technicky možný, pričom z dôvodu monitorovania telefonického hovoru obvineného orgánmi činnými v trestnom konaní nie je spôsobilý akokoľvek zmať účel väzby.

Časté postupy OČTK, kedy telefonický kontakt s rodinnými príslušníkmi bezdôvodne obmedzia tým, že ho umožnia iba za fyzickej prítomnosti príslušníka OČTK, nesledujú žiaden legitímny cieľ, ale sú zamerané iba na vytvorenie obštrukcie, ktorá obvinenému bráni v telefonickom kontakte s rodinnými príslušníkmi v rozsahu, ktorý technicky umožňujú podmienky väznice (2 hodiny denne s rodinnými príslušníkmi obvineného bez obmedzenia počtu volaní). Takéto opatrenia OČTK sú v hrubom rozpore s č. 2 ods. 2 zákona č. 221/2006 Z. z., pretože takéto obmedzenie nie je nevyhnutné na dosiahnutie účelu väzby a neprimerane zasahuje do práv obvineného na slobodu a rodinný život. Takéto obmedzenie je v rozpore so zásadou proporcionality a primeranosti väzby, ktorej výkon musí mať čo najmenší vplyv na rodinu väzobne stíhaného obvineného. Takéto obmedzenia sú bez ďalšieho neprípustným prostriedkom sankcie a predstavujú spôsob neľudského zaobchádzania odporujúci ustanoveniu § 10 zákona č. 221/2006 Z. z. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné novelizovať príslušné ustanovenia o výkone väzby tak, aby sa kvantitatívne rozšírili možnosti telefonicky kontaktovať rodinných príslušníkov ako aj advokáta (pre plnohodnotné zabezpečenie práva na obhajobu) a súčasne aby obmedzenie telefonického kontaktu bolo možné iba formou rozhodnutia, ktoré je preskúmateľné súdom.

Vzhľadom k vyššie uvedenému je nevyhnutné novelizovať Trestný poriadok (§ 72), zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby § 7, § 8, § 12, § 16a, § 17, § 19, § 21, § 22). Za účelom posilnenia kontroly nad výkonom väzby sa javí ako efektívne posilniť kompetencie verejného ochrancu práv vo vzťahu k možnosti obvineného podávať žiadosti, sťažnosti a podnety týkajúce sa ochrany základných práv a slobôd. Uvedené je možné novelizáciou zákona č. 564/2001 Z. z. o verejnom ochrancovi práv (§ 3) a zák. č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby (§ 60).

POZMEŇUJÚCI A DOPLŇUJÚCI NÁVRH

k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov

(tlač 562)

Meno a priezvisko

Podpis

1. BOZIS SUSKO
2. M. FAJE
3. MATEJKA VÁŽNY
4. Anton Štréďák
5. MARIÁN KEKY
6. MARIÁN SALONĚ
7. PETER ŠVA
8. JANA VACHOVÁ
9. Jozef Vachocik
10. JAN RICHTER
11. LUBOŠ BLAHA
12. LADISLAV KAMENICKÝ
13. DUŠAN JAROBĚN
14. JUDAJ BLANĀR
15. DĚAN BOHŮ
16. Viliam ZAHORČAK
17. Jozef Habánil
18. Jaroslav KASKA
19. Richard Ičko
20.

840

huj

Blaha

Štréďák

Kecky

Saloně

Šva

Vachová

Vachocik

Richter

Blaha

Kamenický

Jaroběn

Blanár

Bohů

Zahorčák

Habánil

Kaska

Ičko